

ברכה הפל מיבים, ובלבך שידעך
את מי מברכים, וזהו גנhero אליו
כל הגויים. בא רבי יוסי ונש��ו.
אמור, כמה יפה דבר זה ומתווך
להם.

עכשוו יש לדיק, אם אחרית הימים
הזה היא פוס של ברכה מפשט, מה
זהה הר ביתה? היה לו לכתב כך:
ויהי אחרית הימים נכוון יהיה
בראש הרים. מהו באחרית
הימים נכוון יהיה הר ביתה? אמר
לו, אחרית הימים הוא העץ של
ההפל, בראשו ועד סופו, שהוא עצ
טוב ורע. ובא הפסיק לברר
באחרית הימים, והוציא הר בית
הה, זה טוב בלי רע. הר בית הה
ודאי שאין שם חלק לצד האחד,
שהרי נבחר הר בית הה מותוך
העץ, שהוא אחרית הימים. וזה
פוס של ברכה, שהוא נכוון בראש
הרים.

אמר רבי יוסי, אשרי נדרך זה שזוכינו לדבר הזה. אמר לו, מפני שמעת אותו? אמר לו, יום אחד כייתי הולך בדרכך ושם עתי וראיית את רב המנוגא סבא לרבי שמעון שהיה דורש את הפסוק הזה לרב אחא. וכיון ששם עתי, שמחתי בו, ושמרתי אותו צור בכנף לבוש שלא יסור ממני לעולמים. אמר לו, וידעין שדבר קדוש זה נאור מהמןורה הקדושה. אשרי הדור שעמודי העולם והזומכיו שורים בחוכמו, ואמ אפה צור את דבר הזה בקהל שר אחד שלא יסור מך - אני אצזרו אותו בשלשים או בארכעים קשרים בכיסי שלא יסור מני לעולמים.

על אותו דבר שהראה הקדוש בברוך הוא למשה, משים שאר על גב ישישראל חטאו לפניו בכל דור ודור, לא רצח מי שיאמר עליהם כלשון הרע. מניין לנו? מהו שעה?

דָנְשִׁים וַקְטָנִים פְטוּרִין מִן הַמִּצְוֹת, בֶּכֹס דָבְרָכֶה הַכָּל חַיְבֵין, בַּלְבֵד דִינְגָעָון לְמַאֲן מִבְּרָכֵין, וְזֹא הִיא וְנָהָרוֹ אֲלֵיו כָל הָגּוֹים. אַתָּא רַبִּי יוֹסֵי וּנְשָׁקִיה, אָמַר כִּמָה שְׁפִיר מֶלֶה דָא, וּמְתִיקָא לְחַכָּא.

השְׁתָא אֵית לְדִיקָא, אֵי הָאֵי אַחֲרִית הַיּוֹםִים,
אֵי הָאֵי כּוֹס דְבָרֶכָה מִמְשָׁ, מַהוּ הָר בֵּית
יְיָ, הוּה לֵיה לְמַכְפֵּב הַכִּי, וְהִיא אַחֲרִית הַיּוֹםִים
נְכוֹן יְהִיָּה בֶּרֶאשׁ הַחֲרִים. מַהוּ בַּאַחֲרִית הַיּוֹםִים
נְכוֹן יְהִיָּה הָר בֵּית יְיָ. אָמַר לֵיה, אַחֲרִית
הַיּוֹםִים אִיהוּ אַילְנָא כֵּלָא, מְרִישָׁה וְעַד סִיפִּיה,
הַהִיא אַילְנָא דְטוּב וּרְעָ. וְאַחֲא קָרָא לְבָרֶכָה
בַּאַחֲרִית הַיּוֹםִים, וְאַפְקֵד הָר בֵּית יְיָ, דָא טֻב
כֵּלָא רְעָ. הָר בֵּית יְיָ וְדָאי דְלִית פְּמַן חֹולְקָא
לְסִטְרָא אַחֲרָא, דָהָא אַתְּבָרֵיר הָר בֵּית יְיָ, מְגַוֵּ
אַילְנָא דָא הָא אַחֲרִית הַיּוֹםִים. וְדָא אִיהוּ כּוֹס
דְבָרֶכָה. דָא הָא נְכוֹן בֶּרֶאשׁ הַחֲרִים.

אמר רבי יוסי, זפאה אירחא דא, דזכינא להאי מלה. אמר ליה ממאן שמעת לה. אמר ליה, יומא חדא הוינא איזיל באירחא, ושמענא זחמיינא ליה לרוב המנוינא סבא, (ג"א לרבי שמעון) דהוה דריש להאי קרא לרבי אהא, וכיוון דשמענא חדיינא ביה, ונטרינא ליה צרייך בכנפה דלבושאי, דלא יתעדוי מינאי לעלמיין. אמר ליה, ודאי מלה קידישא דא, מנהירו דבוצינא קידישא אהנהייר. זפאה דרא, דקיעימי עלמא וסמכוי, שריין בגויה. ראי אנט צרירת להאי מלה בקשרא חדא דלא יתעדוי מינך. אנא אצורך לה בחלחין, או בארבעין קשיין בכיסאי, דלא יתעדוי מינאי לעלמיין. (כא חסר). על ההייא מלה דאתהמי קדשא בריך הוא למשה, בגין דאך עלי גב דישראל חביב קמיה בכל דרא ודרא, לא בעי מאן דינימא

שפטות (הושע א) תחלת דבר ה' בהושע. הרץ בארו את הדבר. ועל כן היה מספר בני ישראל פה חול הימים וגוי. ומשום כך בך אוטם בכמה ברכות, לחזר בתשובה ולהשיבם לאביהם שפחים, ולא זו ממש הקדוש ברוך הוא עד שפהל על חטאיהם והתנקו לפניו.

מה כתוב באליהו? (מלכים-א ט) ויבא וישב מתחת רתם אחד וגוי. אמר רבון העולם, אשה אחת שלחת לישראל ודבורה שמה, שפטות (שופטים ז) והוא יושבת מתחת תמר דבורה. זהו רתם. והחיזרתם למوطב, שפטות (שם ח) עד שקמתי דבורה. ואני נכנסתי ביניהם, והכרזתי לפניהם ולא יכלתי.

עד שהיה יושב, התגלה עליו הקדוש ברוך הוא. אמר לו, מה לך פה אליהו? בראשונה היה מクトרג ומקנא על הברית, ומשראייתי בך שקנאתי עלי באומה הברית, גטתי אותה ברית, ברצונו של משה ונמתי לך, עד שמשה היה אומר, (מדבריה הני) נתן לו את בריתינו שלום. עכשו שהוא שאל, איננו ראוי לך לクトרג עליו, הנה לך להשאיר את קנותך לי, כמו בראשונה שהיתה שלוי, נמתי אותו לידי אחר ולא קטרגתי עליו.

מה לך פה. מה זה פה? ברית מקדש פה היא. בין שלא רצית להנימם לי את פיך, יברא במקומות של אותו הפה. שניין, באומה שעה העבריה מפנו אותו מתנה שעתן לו משה. שנינו, מה שפטות (מלכים-א ט) וילך בכם האכילה היה היא וגוי עד פר האלים חרב - לבקש משם. וכי ממש היה מבקש? אלא לבקש במקדם מאותו שירש בהר

עליהו דלטוידן. מגן. מהו שעה, דכתיב, (הושע א) תחלת דבר יי' בהושע, ה' אוקמו מלחה. וועל דא (הושע ב) והיה מספר בני ישראל בחול הימים וגוי. ובגין דא בריך לוון בכמה ברפאנ, לאחדרא בתויבתא, ולאתבא לוון לגבי אבוחון דבשמייא, ולא אעדי מפתן, עד דקודשא בריך הוא מחל על חובייהו, ואתנקיאו קמיה.

אליהו מה כתיב ביה, (מלכים א ט) ריבא ויישב תחת רתם אחד וגוי, אמר מאריה דעתמא, אתה חדא שדרת לוון לישראל, ודבורה שמה, דכתיב, (שופטים ז) והוא יושבת מתחת תמר דבורה. דא הוא רתם, ואחרות לוון למوطב, דכתיב, (שופטים ח) עד שקמתי דבורה. ואני עצלית בינויו, ואכרזת קמייהו ולא ייכלנא.

עד דהוה יתיב, אתגלי עלייה קדשא בריך הו, אמר ליה מה לך פה אליהו, בקדמיתא קא הוית מקטרגא ומקני על ברית, ומידחmitta בך דקנית עלי בההוא ברית, גטילת ליה ברעו דמשה, ויהיבנא לך, עד דמשה הוה אמר (במדבר כה) הנני נתן לך את בריתך שלום. השטא דאידו דילך, לא אתה לך לקטרגא עליו, הוה לך למשבק קנייך לי, כמה בקדמיתא דהוה דילוי, שבקנא ליה לידך אחרא, ולא קטריגנא עליו.

מה לך פה, מי פה. ברית קיימת, פה יי' איהו. בין דלא בעאת לשבקא לי פומך, אתהרי באתר דההוא פומא. תנן, בהיא שעתא, אתה עבר מניה ההוא נבזבזא דיבב ליה משה. דתנן, מי דכתיב, (מלחים א ט) וילך בכם האכילה היה היא וגוי. עד בהר האללים חורבה. למתחע מפתן, וכי מתחע הוה בעי. אלא למתחע במלקדיםין, מה הוא דירית בהר האללים, ברית דא. פנחס הוא אליהו, ורקאי